

עין משפט
ג' מוצה

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מסורת הש"ס

(א) ויטוין קב: ויטוין.
(ב) ויטוין קב: ויטוין.
(ג) ויטוין קב: ויטוין.
(ד) ויטוין קב: ויטוין.
(ה) ויטוין קב: ויטוין.
(ו) ויטוין קב: ויטוין.
(ז) ויטוין קב: ויטוין.
(ח) ויטוין קב: ויטוין.
(ט) ויטוין קב: ויטוין.
(י) ויטוין קב: ויטוין.
(יא) ויטוין קב: ויטוין.
(יב) ויטוין קב: ויטוין.
(יג) ויטוין קב: ויטוין.
(יד) ויטוין קב: ויטוין.
(טו) ויטוין קב: ויטוין.
(טז) ויטוין קב: ויטוין.
(יז) ויטוין קב: ויטוין.
(יח) ויטוין קב: ויטוין.
(יט) ויטוין קב: ויטוין.
(כ) ויטוין קב: ויטוין.

אחדרי דכשם שהם נעמטים ממנו כך הוא נעמט מהם ואין לחוש: שרקפא. כל מלא עופות שנכנס הן בנייה: אפריה דשמואל. סוס. ולא אורח ארעה לאורוי קמיה בחמיה דבר שן שון בו אבל אי הו פליגי בה לא היה משדר להו קמיה להפסיד ממון ישראל דכל מקום שיש נדנדו חטא אין חולקין כנד לרז כן נעמטי. וליג דה"ג אלא אפריה דשמואל הוה ומהכא לא תפשוט דהדר גיה רז דלא אורח ארעה למישרי בחמיה מלחא דליהו אפר והכי אמרינן בעירובין (דף גז.) ורז אי ס"ל דאסור לימח ליה אפריה דשמואל הוה: לישינוהו הכי. ישיבס לנהר כמות שסה: מפרקן וסלקן. וליגין אותן ישיבס וימכרו לישראל: ולעשינוהו י"ג חוש. כדן ספק טרפה כדלקמן בפירקין (דף נח.) לדי סקלה. אידי דהוה בהו טובא לא מזי לאדחורי בהו ואמי למיכל מד מיניהו: אסו. עובדי כוכבים והדרי ומוזני לה לישראל: לערסומי מילתא (א) ובי אול לנהרא אושא מילתא טפי. ולפי שעפוט דקיס היו ומרוזים היו לא יכול לנדוק ולהמין צבדיקה מפני הטורח שמה יעשה בלחמ מהן אי נמי אידי דלדוק וזריה דגן לא מאדים בשר ילא מיכר דובר זה נראה לי: ממסמס. מלוכלך: דרוסה שאמרו. כגון ספק דרוסה ארי או טרפה שדרסה ואין מקום הדריסה ניכר ממחור: לריסע לדוק. גנה וכריסה וזידיה וכל שכנגדי בני מעיים ואם האדים שם בשר שנקטרוד"א וזה הארס וערפה שסופו לשרוף עד שיקפו את בני מעיים ואם לא האדים בשר שם אין לנדוק במקום אחר שאין דרוסה אלא כנגד בני מעיים ללא מיטרפא במקום אחר: יש דרוסה לפימין. אם דרסה כנגד מי היא טרפה מי אמרינן קשין הן אלא דרוסה וכשהיא או לא: כנגד בים החלל כולו. לאפוקי עובי האזר או הירכים: סימנים שגדללו. אידי דא"ר זירא בהך תרמי דלעיל כבר פירשה פלוגי קמסדר ואזיל לכל הך דאמר בהו" זירא הכי: גדללו. עקרו במקומות הרבה: המסמס מהו. כגון דרסה צירך שלא כנגד החלל ולאנו (כ) שניקב הכשר לאחר זמן מהו: כנגד בני מעיים. אפילו בהדרימה: נתמסמס הכשר. במקום אחר: רואין אוטו כאילו אינו. ואם יש בו טרפות בניטל כולו כגון זמות הגידין טרפה דהאי נמי כנטול דמי: גורדו. אם היה על לרפאותו גורדו ומשליכו עד הכשר המי: גורדו. גדל"ת: תלחה. מתפרקת ונפלין ממנה חמיטות חמיטות: מדרב הונא בריה דרב יהושע. דאמר כל שהרפא גורדו קרוי המסמס וכאילו אינו והוא לה ריאה שחפסה: כקון עד שתינקב לחלל. אבל הגיע לחלל יש לחוש שמה ניקבו הדקין וצבדיקה אי אפשר מפני שאין נקב דק ניכר הן: כסימנין. דרסה כסימנין: עד שיאדמו הן עלמין. וישט

אחדרי דכשם שהם נעמטים ממנו קן לה (מהלס פד) ממרגמין שרקפא ובקונטרס פירש כל מלא עופות: אפריה והו שיקפא לקמן בפירקין (דף נח.) גבי ביילי ספק טרפה שיקפא קמא משהיין לה אי הדרא טענה שריא ולא מיישיין לתקלה וי"ל דהא אמר פ"ק דפקחים (דף כ.) דמקלה עמטה תנאי היא ועוד התם אי סופה לטעון ממחרת לטעון ועוד דלמאי דמסיק הכא דלפרסומי מילתא עביד הכי ניהא: ספק שונרא ספק קניא אימר קניא. לעיל בפ"ג (דף כח. ד"ה אהא) פירשתי וא"ת צבדיש התערבות (ונחסי דף עז.) אמרינן גבי נעמטתה בטרפה האי טרפה ה"ד אי דיעד ליה נישקליה ואי דלא ידע ליה מהיכן ידע א"ר ינאי דאיערב נקובת הקון דברוסה הואב ור"ל אמר דאיערב צנפולה ורבי ירמיה אמר דאיערב צנול טרפה ורבי אלעזר היא ומפרש דכולהו כ"י ינאי לא אמרי בין נקובת הקון לברוסה הואב מידע ידע האי משך והאי עגיל וא"כ אפשר לנדר כלן אי שונרא אי קניא וי"ל דדוקא התם מן הואב ולמעלה אבל בשונרא לא ידע ואם תאמר א"כ לשיני התם דאיערב נקובת הקון דברוסה מחול ובגדיים ועלואם וי"ל דניחא ליה לאוקומי ככל הבהמות והאי דלא משני דאיערב דרוסה הכלל דברוסה הואב למחא אפשר לנדר:

קעג א טושי"ע י"ד סימן
ט טשי"ע כ:
קעג ב וי"ח פ"ח
מהלכות שפיעה
הלכה ג טושי"ע ס"ט פ"ח
כא:
קעג ג מ"ח פ"ח מהלכות
שפיעה ה"י
טושי"ע ס"ט פ"ח י"א (ויסמן)
ג טשי"ע ח:
קעג ד מ"ח פ"ח מהל'
שפיעה הלכות ס"ח
קעג ט טושי"ע י"ד סי'
ט טשי"ע טו (ויסמן) ס"ח
פ"ח ה':
קעג ו מ"ח פ"ח מהל'
שפיעה ה"י
טושי"ע י"ד סי' טו פ"ח
אי:
ח וטושי"ע י"ד סי' טו
פ"ח א ויסמן מ טשי"ע ג:
קעג ז מ"ח פ"ח מהל'
שפיעה ה"י
קעג ח טושי"ע י"ד סי' טו
ט טשי"ע טו:

שיטה מקובצת

(א) הכי הוה מוכחי לה יתבא
פ"ח: הוה שדריס האדים
הכשר ויאכא ודאי וירא:

רכינו גרסום

לא על אימור לא על:
בעוהי קא מבעתי אהרין.
כלומר לא מישוס דקא
דרי: דההו שרקפא
דספק דרוסה. כלומר
סל מלא ספק דרוסה:
ולישנהו י"ב ח"ט.
כלומר ולאחר י"ב ח"ט
לישנהו: יש דרוסה
בסימנין או אין דרוסה
בסימנין: כלומר בהמה
שדרסה חיה מי צירך
למידיקה בסימנין: סימנין
שנדלדלו. כלומר נדלדלו
מקומן: המסמס מהו.
כלומר שחפסה כשר
בהמה מהו טרפה אי
לא: נתמסמס הכשר רואין
אורח כאילו אינו. אי ש אבר
שמונה (א) יש אבר שאסור:
בסימנין עד שיאדמו
סימנין עמטן לא חשיבין
לה דרוסה:

(א) ר"ל שמוחף אף אם נחמד
כמו החמול והכלית.

דרוסה שאמרו צריכה בדיקה
כו'. פ"ה כגון ספק
דרוסה ארי או שדרסה ואין מקום
הדריסה ניכר מנחון משמע דודאי
דרוסה לא מהיא צדיקה וכן פירש
הכז רבי יתחקר כ"י מאיר ז"ל דודאי
דרוסה אין לה צדיקה שפעמים
שמאדים הנשר ואין יכול לכוין יפה
ונראה דיש צדיקה אפילו לודאי
דרוסה מדאמר כמקון דברוסה
עד שיאדים הנשר כנגד בני מעיים
ובסימנים עד שיאדמו הסימנים
עמטם אבל אם האדים הנשר כנגד
בני מעיים ולא האדמו הסימנים כשרה
אע"ג דודאי נדרסה שרי האדים
הנשר (א) וא"כ איכא ודאי וירא ועוד
דקאמר כמקון דמורי גיה רז מכפא
עד אטמא והיינו ע"כ ודאי דרוסה
דרז לא חייב לספק דרוסה דלא הדר
גיה דפירש בקונטרס לעיל מההיא
דכל גנות (עירובין גז.) והא דאמר צבדיש
פירקין (מנ.) נפקא מינה לספק דרוסה
ולא אמר לודאי דרוסה משום דאף
לספק דרוסה קיימא לן דחיישיין ועוד
מדבשי כמקון וישנ נקובתו צמשהו
דרוסתו נמי צמשהו קנה נקובתו
ככאשר דרוסתו צמשהו אלא אע"ג
דמאדים צמשהו ונדרס ודאי בעי למימר
דכשר עד שיהא בו ככאשר ונראה שגם
בקונטרס לא נקט ספק דרוסה אלא
משום דאז צירך לנדוק ככל מקום
גנה וכריסה וזדה וכל מה שכנגד
בני המעיים אבל אם היה ניכר
מנחון מקום הדריסה לא היה
צריך לנדוק אלא כנגד אוחו מקום:
אלימא

גמין הש"ס

גם נתמסמס וכו'. עין
לקמן דף טו ע"ה ט"ס
ד"ה נתמסמס:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לפרסומי
מילתא דבי: (ב) ד"ה
התמסמס וכו' ואלו
שניקב הכשר:

לעני רש"י

שנקטרוד"א
[שנקטרוד"א] וכו' דס.

מוסף רש"י

סימנים שגדלדלו.
נחלו בכמה מקומות
ומחויבין כלן משט
ואפן משט ויעיד חב.
נתמסמס הבישר. כשר
הנשאר לכפוי נקב וקטנו
... טו.